



L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

BARCELONA

(ADHERIT A LA «UNIO CATALANISTA»)

20 de Març 1919

LA VAGA GRAN

Amb joia indescriptible hem llegit a la premsa diària l'arranjament de la vaga que tenia anguniosa tot Barcelona, tot Catalunya.

Cal que aquest arranjament no sigui un pedaç, un cataplasma. Té d'ésser, sino una solució definitiva, car les aspiracions de l'obrer, al nostre entendre, no han de tenir fi ni compte, al menys, un remei de llarga durada a les penes que roseguen les classes desheretades de la nostra frèvola Societat.

No és hora de detallar les reformes que «L'Intransigent» demana pel nostre estament obrer. Entonem avui cants de triomf per les condicions que han presidit la solució, en gran part assenyada i beneficiosa per a tothom.

Obrers, germans nostres! Els nacionalistes breguem amb ardidesa pel deslliurament de la nostra Nació. Mes entengueu, que treballant per la llibertat de Catalunya treballam ensemps per la llibertat i millorament dels catalans.

Volem un govern propi. Mes un Estat català on les coses seguissin pels mateixos viarans que avui en dia, el rebutgem.

Nosaltres entenem que el govern de Catalunya serà el govern de les justícies socials.

Hom no pot negar que dençà de la seva naixença, el Catalanisme, sobre tot el que predica la Unió Catalanista, és declarat francament partidari del millorament dels treballadors; no ha deixat mai de banda la qüestió obrera.

Catalunya té una tradició democràtica, com no pot oferir-la cap altre poble del món. En els jorns de la Catalunya independent els nostres menestrals, acoblats en gremis, tenien representació directa en les esferes del Poder legislatiu, intervenien en les mateixes declaracions de guerra i imposaven els acords llurs per damunt, a voltes, testes coronades.

Sempre el Catalanisme radical ha comptat amb els obrers, defensat-los de les escames de les Autoritats legals, i de les injustes pretensions de la burgesia.

Llegiu amb atenció les Deliberacions de les Assemblees de L'Unió Catalanista, en totes hi descobrireu aquest caient popular. Ja abans de Constituir-se en Entitat Oficial els seus homes endreçaren un memorial de greuges a l'Alfons dotze, i entre els comissionats que a Madrid anaren, no hi van mancar obrers autèntics en delegació dels seus germans de treball. Avui mateix l'home més eminentment nacionalista és l'home més eminentment democrata. Ningú resol amb més radicalisme i amb més esperit de justícia els grans problemes de l'Independència de Catalunya i de la redempció de les classes proletàries. El seu manifest i les bases de la Federació Democràtica Catalana que ha llençat per tota la nostra Terra són documents, són executories de noblesa que no pot presentar cap altre dels partits que es disputen la direcció de les classes treballadoras.

Veniu a nosaltres obrers estimats. Vostres ideals no poden tenir satisfacció complerta més que en el Govern de la Catalunya alliberada.

Rics i pobres, obrers i patrons, tots som germans, Catalunya nostra mare, aixuga amb el seu davantal les llàgrimes dels qui sofreixen i bolca tots els seus fills, i amb més tendresa als més oblidats i humils, en la seva falda amorosa.

Homes de totes les tendències veniu a nosaltres. Una sola condició: que les idees siguin amb honradesa, professades i amb tota llealtat practicades.

Catalunya i l'Escola

Com encertadament han vist i declarat els grans patriotes que han reflexionat seriosament sobre la sort de Catalunya, i com no fa gaire encara repetí En Folguera i Duràn, dirigint-se als catalans d'Amèrica en alocució reproduïda en el *Butlletí de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana* corresponent al març de l'any passat, en la lluita que manté Catalunya per a recobrar sa plena personalitat, l'Escola a més de la llengua, constitueix el punt fonamental.

De res serviria, en efecte, obtenir una

determinada Autonomia si'l poder central servés en ses mans l'Escola. Aquesta és, precisament, el medi més poderós per a dominar un poble. Per ell, l'Estat opresor, ataca la personalitat del poble sotmés en el terreny més fecond, en el terreny fàcilment motllejable de la mainada, de la qual no respecta inhumanament el propi llençatge ni la pròpia originalitat d'esperit. Operant en la cera tendre dels tendres infants, la pertorbació i l'assignament de la personalitat del poble, són més factibles i més feconds.

Això ho saben bé els Estats opressors. Això ho sab bé l'actual Estat es-

panyol i sos partidaris i defensors. D'aquí venen els esforços desesperats que tots a la una realitzen per a que aquesta força no s'esmunyeixi de ses mans inhumanes.

Però no hi fa res. De la mateixa manera que ells saben que l'Escola és lo fonamental, Catalunya, que no dorm a la palla, també ho sab. I Catalunya lluitarà fermament per a devenir absolutament sobirana en l'ordre pedagògic. Catalunya sab que sense aquesta sobirania, la llibertat a que aspira seria una mentida.

Es inútil doncs, que'ls partidaris de l'actual Estat s'escarrassin en inventar arguments-softismes per a demostrar-nos que l'Escola ha de continuar en les mans d'aquest mateix Estat. Es inútil que'n aquesta campanya hi facin chor els mestres oficials de l'Espanya xorca i centralista. Es inútil que facin sentir la seva veu ja individualment en els periòdics professionals del Magisteri, ja col·lectivament, per medi de llurs Associacions.

Catalunya vol ésser sobirana de sos destins i ho serà. I la sobirana de sos destins no seria possible sense ésser sobirana de l'Escola.

Que una gran part dels mestres oficials de Catalunya s'oposen també a aquesta aspiració de Catalunya, és veritat, llastimosament. Però tampoc hi fa res. La immensa majoria d'aquests

mestres, són castellans i Hur vot, per tant, no te cap valor en aquest plet. I en quant als mestres que tot i éssent catalans s'oposen monstruosament a que Catalunya sigui sobirana en l'ordre pedagògic, com en tots, tinga's present, que en conjunt representen una infima minoria en comparació a la resta de Catalunya, partidaria de aqueixa sobirania. I per lo demés, volem creure que aquests mestres catalans que aixis pensen, no s'han donat compte de la gravíssima responsabilitat que contreen en front dels catalans de demà. Que pensin amb quina santa rabia no 'ls maleirán aquestos quan, esbrinant l'esforç de cada estament català en la obra de l'alliberament de Catalunya, vegin que hi ha gué una minoria de mestres catalans que mostrant-se partidaris de que l'Estat opresor servés l'Escola en ses mans, retardaren el triomf definitiu de Catalunya.

Si, no canvien d'opinió, que encara hi son a temps, la maledicció serà més punyenta, quan veuran que la vostra actitud es funda en temors mesquins de que'l sou perilli. Temors infundats a més, perque Catalunya no vol fer de l'Escola una institució de caràcter municipal, sino una institució nacional, i per tant regida i pagada pel Govern general de Catalunya. Catalunya, ademés, col·lectivament molt



En Francesc Pujolà i Vallés

Ferm catalanista i brau lluitador en les rengleres dels aliats